

Tehát egy asszociáció-rendszer szélesebb körén futó gondolatok, amelyek a jelölt, dokumentált korai vershez, Bartók Adyével kimutathatólag közös gondolatvilágához rokoníthatók, annak felelnek vissza „furcsán-tragikusan”.

Az Intés az őrzőkhöz gondolatvilágához.

Bartók és Ady. Mindketten a „hóhér Idő”-ben éltek, amikor „Embernek lenni szégyen és csúf” volt. Amikor „Ékes magyarnak soha szebbet! Száz menny és pokol sem adhatott.” Amikor ez volt a tét: „A Mában élni a Jövőért. | Az Újnak tenni hitet...”

Ady versvilága — íme — mint eligazító mappa teríthető ki Bartók kompozíciói: elégiái és groteszkjei, halottas énekei és duhaj táncai mögé.

Az első világháború éveivel felszakadt, azóta egyre csak prolongált, folytonos világkrízis gyötrődő emberének gondolataihoz — íme — ez a magyar génusz hozzájárulása, létének vigaszához költészetben, zenében. Amely ma már — hála egy nemzedék kemény kutatómunkájának és interpretáló bravúrjának — szinte teljes szövegekönyvével mindnyájunk közös kincsévé vált.

Ez az örvendetes körülmény — és immár 1983-at írunk — felbátorít arra, hogy egész elemfuttatásomat végezetül egy nagyon személyes gesztussal zárjam, kérem, bocsássák meg ezt nekem: a Bartók-kutatás nevében, ha van erre csekélyke jogcímem, mélyen meghajolok az Ady-kutatás szép teljesítményei előtt!

